

Måltid

“Moses gik op sammen med Aron, Nadab og Abihu og halvfjerds af Israels ældste, og de så Israels Gud. Under hans fødder var der som et flisegulv af safirer, så rent og klart som himlen selv. Disse fornemme israelitter lagde han ikke hånd på. De skuede Gud og spiste og drak.” (2. Mosebog 24:9-11)

I disse fastfood tider bliver et måltid tit anset for en rent praktisk foranstaltning, der dækker et konkret behov: kroppens behov for mad. Når vi har fået vores burger eller falafel, så er sagen klar. Der er naturligvis mennesker, der interesserer sig for sunde og nærende måltider, men fokus er ofte stadigvæk det rent praktiske, nemlig at fjerne menneskets sult på en fornuftig måde.

Der er imidlertid mange kulturer, der har anskuet måltidet som noget helt andet og nærmest helligt. Når man havde spist sammen med et andet menneske, gjaldt der særlige regler i forhold til det menneske. Udgangspunktet for den tankegang er, at måltidet mere end noget andet drejer sig om fællesskab. At spise sammen er at have fællesskab og dét, at man bliver mæt, er en heldig biomstændighed. Det er en måde at tænke på, som i den moderne kultur primært har overlevet i forbindelse med fester.

I den bibelske verden er der ikke tvivl om, at måltidet har med fællesskab at gøre. Det handler om fællesskab mellem mennesker og det handler om fællesskab med Gud. Noget af de meget væsentlige begivenheder i Bibelen sker meget ofte i forbindelse med et måltid; et oplagt eksempel på det er indstiftelsen af nadveren. Det mest ekstraordinære eksempel på koblingen af måltid og fællesskab med Gud er eksemplet ovenfor, hvor Moses og de øvrige ledere af Israels folk får en ekstraordinær erfaring af Guds nærvær. Og hvad sker der så der? “De skuede Gud og spiste og drak”.

Denne oplevelse er næsten en model for, hvad kirke skal være: Et fællesskab af mennesker, som Gud åbenbarer sig i. Og når vi i Amagerbro Frikirke har valgt en Café kirke form, hvor spisning står centralt, er det en konsekvens af dette syn på, hvad menighed er.